

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'80.
Cuba y Puerto-Rico, 1.—Estranger, 2'50.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

QUATRE VERITATS.

o dia primer de maig, *huelga* de traballadors.

Pero ja veurán com per més esforços que fassan perque questa huelga siga general, hi haurà sempre un gremi que no s' donarà per entès, dedicantse á traballar durant aquells días

ab lo major atany, casi ab rabia y desesperació.

¿Preguntan á quin gremi m' refereixo?

Al gremi dels aspirants á regidor.

Las eleccions serán convocadas, segons diuen, pèl dia deu de maig... Ja veuen vostés si es possible que s' adormin aquelles personas que desitjan ficarse á la Casa Gran ab lo sant intent de remanarhi las cireras.

Sobre aquest particular me deya aquest dia un amich meu castellà:

—Desengàñense V., mientras los obreros pedirán aquello de las horas, los aspirantes á concejales se contentaran con los *cuartos*.

Y tenia rahó que li sobrava: per molts tipos aventurers que buscan la perduda á la sombra dels partits politichs, tota la qüestió son *cuartos*.

Y n' hi ha tants que no tenen cap més aspiració que aquest afany inmoderat de ser regidors!

Desde que s' aixecan fins que s' fican al llit no pensan ab res més ni de res mes s' ocupan. A la nit, quan dormen, somian ab las cusinetas castellanas, es à dir, ab las primas que 'ls hi podrà valer la resolució de tal ó qual expedient, en aquesta ó en aquella forma. De corrierias ideals sobre l' entarugat n' hi fan fins á quedar rendits y capulats. Pero tot just descansan un moment, que ja 'ls torném á tenir de potas y de cap sobre 'ls *tarrugos*.

Es una desditxa que certs individuos s' incrustin en los partits politichs com la ronya sobre la pell de las personas poch cuidadosas de la séva limpiesa. Y tot per aquest malehit afany de buscar la perduda, arrimantse á las ollas municipals, y atropellanho tot per arribarhi.

Homes los més d' ells sens ofici ni medi de viure conegut, si poguessem assistir á tots los actes intims de la séva existencia, més de una vegada 'ls trobariam tent estofors per aquietar als seus acreedors, en la següent forma:

—Home, per Déu, no siga tant exigent... ¿qué no sab, per ventura, que m' presento candidat á regidor? Deixi que m' nombrin, y 'ls primers quartos que fassa, serán per voste.

Cassos s' han dat de això y de alguna cosa més; perque fins s' ha vist als acreedors traballant com uns desesperats pèl triunfo electoral dels seus deutors, fiant en

aquest triunfo l' únic medi de cobrar deutes atrassats, casi fallits.

Y encare hi haurá qui pretenga que la bandera honrada dels partits politichs ampari á aquesta peste asquerosa?

No, mil vegadas.

Traballin ells, si volen, pèl seu propi compte y baix la séva exclusiva responsabilitat; pero abstinguinse de pretendre que 'ls partits politichs sigan tan desatentats y tan cegos que s' avingen á cubrirlos ab lo seu nom y ab lo seu prestigi.

Es molt cómodo alló de dir:

—Senyors: es precis establir la coalició republicana pera las próximas eleccions municipals. Ab la coalició republicana arrastrarem á la opinió de Barcelona fermament decidida en favor de la República, com acaba de demostrarlo en las eleccions de diputats provincials y en las eleccions de diputats á Corts. Fem, doncbs, la coalició, ó alguna cosa que s' hi sembli y tirém al dret.

Y per efectuar la maniobra s' improvisan circuls, sostinguts sóls Déu sab ab quins recursos; se fan parodias d' elecció de comités trayent milers de vots de allá ahont durant tot lo dia no hi han entrat dos dotzenas de comparsas; se promouhen tota mena de perturbacions capas de marejar y de fer que s' quedin á casa séva, vensudas pel disgust, infinitat de personas que ab tot y professan una convicció, no prenen en la política una part activa...

Donchs bè, si hem de acceptar aquests mals com fatals é inevitables, no hem de consentir que s' augmentin, com s' aumentarian, si 'ls que ab tan empenyo y ab tanta tenacitat los promouhen, vejessen coronats los seus plans y arribessin á passar los pedrissos de la Casa Gran ostentant una representació que no mereixen.

Repetim la frase aquella: «Mes val honra sense regidors, que regidors sense honra.»

A destruir totas aquestas cábals se dirigirán los esforços de LA CAMPANA DE GRACIA.

Ab la franquesa que 'ns caracterisa declarém des d'ara: que aixis com hem acceptat ab entusiasme la coalició republicana en lo que respecta á las eleccions de diputats provincials y de diputats á Corts, perque 'ls càrrecs aquests són essencialment politichs y noblement desinteressats, sols condicionalment podrém acceptar la mateixa coalició per lo que respecta á la renovació del Ajuntament de Barcelona.

La nostra acceptació depén: 1.º, de que aquesta coalició la concertin las representacions legítimes dels distints partits republicans, ab exclusió absoluta de totes las excrencies, dissidencies é impertinencias dels aventurers y sobrevinguts que pretenen perturbarlas, descouneixent los mérits, serveys y sacrificis dels homes antichs y probats qu' en una llarga vida pública han aquilatrat lo seu desinterés, la séva abnegació y la séva conseqüència.

Y 2.º, de que las personas designadas com á candidats, tant per la séva vida pública com per la séva vida privada, s'igan irreprochables; disposats com estém á apoyar no a aquells sers desapoderats que buscan lo càrrec de regidor, com si sigues una ganga; sino á aquells altres que mostran repugnancia per exercirlo y als quals se 'ls ha de suplicar que l' acceptin com un sacrifici,

Tal será la nostra conducta.

Si 'l pabelló de la coalició republicana no es legítim, aixis ho declararem. Si sobre no ser legítim tracta de amagar contrabando ó mercancies averiadades, l' arrebasarem ab mà ferma y decidida, resolts á evitar que caya sobre la gran familia republicana barcelonesa, lo desredit y la vergonya.

Tractantse de l' administració municipal, que tan poch té que veure ab la política y tantíssim ab los grans interessos de la ciutat, si no pot ferse, per un ó altre motiu, la coalició republicana, procuraré que 's fassa á tota costa, y aixó sempre serà molt útil y sumament honros per tots, la coalició de las personas decentes.

P. K.

LEGEIXO:

«Lleó XIII ha manifestat que té grans desitjos de coneixer l' opinió de distints economistas catòlics sobre la qüestió social, pregantlos-hi que li contestin avants de que publiqui l' Encíclica.»

¿Creurán que m' hi quedat pati-ditius? Perque jo creya que 'l Papa rebia las sèvases inspiracions directament del Esperit Sant; pero, per lo vist, tractantse de la qüestió social, la llum no s' ha d' esperar del cel, sino dels homes de la terra que 's dignan estudiarla.

Està vist que 'l nostre pà de cada dia, no basta de manarlo, sino qu' es precis pastarlo.

No m' explico 'l motiu que obliga á la guardia civil á recorre las fàbrics de Sabadell, demandant lo nom dels traballadors majors de 14 anys, quins siguieren los que abandonaren lo traball en lo primer de maig y si 'ls patròns y 'ls obrers están contents los uns dels altres.

Crech que la guardia civil té altres devers que cumplir.

En lloch de anar a veure las caras dels traballadors, hauria de procurar veure las caras dels criminals.

A no ser que 'ls conservadors considerin que 'l traball horradament en aquest temps es un crim.

La setmana pròxima, inseguint la costüm mensual establet, publicaré lo número extraordinari corresponent al mes de abril.

Contém al efecte ab dibuixos dels inspirats Moliné, Apeles Mestres y Eusebi Planas, y ab escullits traballs literaris... ademés de una petita sorpresa que reservem als nostres constants favoreixedors.

Una noticia consoladora.

Lo govern ha disposat que 'ls cossos de guarnició de Catalunya, en la eventualitat de lo que puga ocurrir 'l

primer de maig, se proveheixin de carrabinas de nou sistema.

«No deyan qu' en Cánovas s' interessava tant per la solució del problema obrer?»

Donchs aquí 'l tenen que ja comensa á treure 'ls arguments, en forma de carrabinas de nou sistema. Unichs arguments lluminosos dels conservadors.

Lluminosos quan se dispara.

Per trobar capelláns divertits ja no es necessari recorre als poblets de fora. Aquí á Barcelona 'n tenim també de molt *salaos* disposits a ferlos la competència, sempre que convinga.

Y 'm guardarà de mentir l' econòmo de la Barceloneta.

—¿Qué ha fet—dirán vostés—aquest ensotanat marítim?

Senzillament va enfilarse á la trona, y emulant á qualsevol corredor d' articles comercials, va recomenar als seus feligresos que anessin á comprar la cera en certa casa del carrer de la Argenteria, en detriment dels cereiers del barri. Ni més ni menys.

No hi ha remey: certs mossens no hi poden fer més: sempre *encerant* als llanuts que se 'ls escoltan.

La discussió de las actas prossegueix sense novedat.

Se 'n presentan algunas que no 's poden agafar ni ab estenalias. Algún diputat pren la paraula en contra, trayent los drapets al sol als que tantas atrocitats han comés ab l' afany de possehirlas; pero com que al cap-devall vots son trunts, la votació de la majoria transforma en limpresa la major bruticia.

Aixís succehirá, segons la marxa, ab las actas de la província de Barcelona, la majoria de las quals, com vostés saben molt bè, no podian anar ni ab curriolas.

Los diputats conservadors sancionaran ab los seus vots los escàndols comesos, y aquella justicia que ab tanta ansia esperavam, no deixarà veure la cara, tapàntsela ab las mans avergonyida.

Tot lo més que lograrém serà que 's declarin graves las actas de Gracia y de Vich, com si volguessen donar una petita satisfacció á las masses republicanes y á las masses carlistas.

Pero aixó no basta. Aquí ningú demana satisfaccións més o menos acomodaticias, sino justicia, imparcialitat y desagravi á la llei escarnida y á la voluntad soberana del cos electoral atropellada.

Es à dir, tothom demana cosas que precisament son las úniques que no poden concedir los conservadors.

No importa: burlin ells mentres pugan las nostras aspiracions, que lo qu' es nosaltres mentres hi haja sufragi universal farem tot lo possible per guanyar, mal guanyant després nos fassan perdre.

No sempre es necessaria la revolució per acabar ab un govern: moltes vegadas aquest cau asfixiat per la pudó, a la conseqüència de las seves complacencies ab la bruticia.

Extranyan molts l' actitud de 'n Sagasta.

Ell tan batallador desde l' oposició, no fa res, ni diu res. Qualsevol juraria que s' ha tornat l' home més manso del mon.

Un fusionista, á qui li expressava un de aquests días la meva gran extranyaesa, 'm va respondre ab los quatre versos següents:

—Desde que al coll van penjarli
lo Toisón aquell 'no sab'
lo pés del bē á 'n en Sagasta
no li deixa aixecá 'l cap.

CARTAS DE FORA.—Fer servir l' iglesia com un reducte per insultar impunemente á qui no pot contestarli, no sé quin profit pot reportarli al rector de Vilassar de Mar. Aixís va ferho 'l dia de sant Joseph, diuent desde 'l peu del altar que ja sabia qu' en una Societat de aquella vila anavan á fer ball, lo qual se li feya molt extrany, tota vegada qu' ell considerava qu' en aquella Societat hi havia algunes persones decentes. A pesar de que no existia la intenció de ballar ni tal acca, ha de saber l' ensotanat que tots los individuos de totes las Societats de la vila, son tan decentes, per lo menos, com puga serho ell y tota la seva rassa. Si de alguna cosa pecan, es de no ballar á tot drap, obligantlo á consumir unes quantas lliures de tila.

Nos fa observar lo nostre corresponsal de Suria, que tota vegada que 'l rector s' indigna quan véu cadiras forasteras á la iglesia, hauria d' aumentar las de la casa, per evitar que 'ls feligresos haguessen de tornar. e'n sense seure.

—Una pregunta al home de las faldillas negras: ¿Qué vè á ser allò de que en lloc de sacras, en algun altar hi haja manifestos del Sr. Vidal, de aquells que per cabecera diuen: «A los Electores del Distrito de Manresa»?

En la professió que se celebrá 'l dijous Sant á Vilafranca, un guardia-civil se distingí pels críts que donava de «Descubrirse, sinvergüenzas.» Un incident de la professió. Passava un gat, y un feligrés que deu ser partidari de la inquisició, va cremarlo ab l' atxa. Al fugir la bestiola perseguida per un gos, va armarse tal confusió en las filas de la professió, que ab una m. a més lo Sant Cristo, que aquest any en lloc dels camàlichs lo portavan uns quants xitxartellos, se 'n va á terra. Y de aixó 'n diuhem celebrar un acte devot.

—A Mayals lo rector deixá las filas de la professió y corrrent desesperat darrera de uns individuos al crit de «graujas, pocas vergonyas», se ficá, darrera d' ells, á un café, arribant fins al segón pis, y diuent al cafeté que 'ls tirés pèl balcó. Naturalment, lo cafeté li va respondre que ho

fes ell si tenia tantas ganas de celebrar funerals; lo qual va guardarse molt bè ni de intentarho. S' ignora la causa de aquella especie de rapte de bojeria.

Mentre Miquel Grau, ex secretari de Rupiá, estava passejant tranquilament, se li presenta l' actual secretari armat ab un gros garrot y ameaçantlo. L' amenassat tracta de calmar al agressor ab bonas paraulas; pero aquest, volent fer sens dupte millor feyna, se presenta més tart ab un fusell Remington, y hauria causat tal vegada una desgracia, si uns quants vehíns no l' haguessen detingut. Com feya us de un arma sense tenir llicència, lo fet està ja en mans dels tribunals. Esperar que l' arcalde de Rupiá eviti aquests y altres escàndols semblants que passan en aquell, ja sabém qu' es excusat. Veurem si 'ls tribunals de justicia serán més afortunats sent un escarmament exemplar.

—Un pare escorpi... dich, un pare escolapi de Balaguer, s' enfila al cosi y las emprén contra 'l matrimoni civil, calificantlo de xucla-diners dels innocents, afirmant que no serveix per res, y sostinent que 'l Jutje municipal que 's posa al costat del sacerdot no es més que un ninot. «Retxasséu aquest matrimoni—va dir—perque es nulo. Unicament lo eclesiàstich serveix.» Lo ruch-tort de la mateixa ciutat va empêndrelas contra una companyia de còmics que tractaven de representar la *Passió*, afirmant que tots los que anessin á véurela quedaven tan excomunicats que ni 'l mateix bisbe 'ls podia donar l' absolució. Lo resultat va ser que 'ls còmics van quedarse sense menjar, á pesar de haverhi en lo *Còdich penal* un article castigant les coaccions exercides contra 'ls qu' exerceixen una indústria lícita.

Sortirà 'l dilluns próxim!

UN VIATJE DE NUVIS

Humorada en vers, per C. GUMÀ

Ab dibuixos del reputat artista M. MOLINÉ.

PREU: 1 DOS RALETS!

Preguem per última vegada als corresponsals que no han fet lo pedido que 'l fassin desseguida, si no volen exposar-se á quedarse sense exemplars.

BANDERILLAS.

Per fi en Romero Robledo,
portat pèl seu bon humor.
ha tornat altra vegada
al partit conservador.
Ara allí mourà bronquina
y quan s' hi hagi divertit,
darà un giravol... y *jalante!*
á buscá un altre partit.

Lo tractat que ha de fè Espanya
ab los nort-americans,
diu que 'l mònstruo es qui l' arregla
ab las seves propias mans.
Sapiguent lo gran afecte
que 'ns guarda en lo fons del cor,
de fixo qu' es Catalunya
qui carregarà ab lo mort.

En Dabán ara 's despenja
ab la pretensió formal
de que l' envíhin á Cuba
de capita general.
¡Pobra Cuba! Ja estás fresca...
¡quin tip de riure 't farás!
Si vè en Dabán á manartere
¡cómo anirás endetrás!

¿Qui es aquell senyor que marxa
á Madrit ab altres tres?
¿qui es aquell senyor que torna
sense haver conseguit res?
¿De qué ha servit aquest viatje
de resultat tan bunyol?
Poden aná á preguntarho
al senyor Coll y Pujol.

Barcelona no té escolas,
ni ayre, ni salut, ni llum;
Barcelona es com un cirí
que poch á poch se consumí.
Barcelona está perduda,
Barcelona no té un clau..
Y... ¡no han vist cóm adelantan
las obras del real palau?

S' ha observat que 'l senyor Práxedes
està d' alló més quietó,
sense moure peu ni cama,
callatet y en un recó.
La cosa dura fa días
y la causa no se sab.
¡Este gallo que no canta...!
¿qué dimontri tindrà al pap?

Decididament, en Martos
ha marxat cap á París.
resolt á p'scà en Zorrilla
tal com tres y tres fan sis.
Per assegurar més l' èxit,
ab l' equipatge que ha pres
s' ha endut també la corona
y un traje enter de marqués.

Fa un més qu' en Martinez Campos
es president del Senat
y lo que toca per ara
no ha fet cap atrocitat.
¡Ell, que ab lo seu génit raro
inspirava tant temor!
Res; un sou de sis mil duros
modifica molt l' humor.

Lo de la Deuda de Cuba
sembla que no pinta bè,
á pesar dels grans esforços
del celeberrim Fabié.
L' infelis apotecari
coneix que s' ha equivocat
y que en lloc de fè un arreglo
lo que ha fet es un pegat.

Dintre de algunas setmanas,
diu que 'n Cánovas triarà
los pitjors dels seus ministres
per enviarlos á nanná.
Si vol treure 'ls més inutils
y 'ls que donan pitjor fruyt,
la elecció no es pas duptosa:
que 'ls despedeixi tots vuyt.

C. GUMÀ.

FABRICACIÓ DE DINERS.

'ha de confessar la veritat: los conservadors podrán governar tan malament com vostés vulgan, pero en quant á camparse la videta y assegurarse la manduca, no hi ha ningú que 'ls passi la mà per la cara.

O sinó, vejin de quina manera més ingeniosa han resolt la qüestió de recursos.

Lo govern no té un xavo. Gastant per aquí y per allà sense tò ni só, un demàt s' ha llevat y ha trobat les caixas completament escuradas,

—¡Y donchs!—ha dit en Cánovas, dirigint una mala mirada á n' en Cos Gayon:—¿de qué farém mánegas ara?—ahónt sortirán las missas?

Lo pobre ministre d' hisenda, mentrest tè quartos es un home molt animós y *echo a p' alante*; pero en acabantlos diners, acaba desseguida las agallas.

Aixís es qu' en lloc de contestar á n' en Cánovas ha juntat las mans en actitud piadosa y s' ha posat á plorar.

—Ah!—ha fet lo mònstruo:—es á dir que ja 't veus perduet?

—Si, senyor, ho confesso: no sé com tirar endavant. No tenim un céntim.

—Busca diners, espavilat, bellugat: per xó ets ministre de hisenda, per cuidarte de arreplegar recursos. Enmatllévan á algun banquer.

—Ningú vol deixarmen ja.

—Ven fincas del Estat.

—Están totas venudas.

—Aixeca un empréstit nacional.

—La nació 's *llamaria* andana y no 'ns donaría un xavo.

—Es dir que tenim totas las portas tancades y estém satisfechos per fam?

—Aixís ho sembla.

—Lo que sembla es que tant vals tú per dirigir l' hisenda com l' apotecari Fabié per administrar las colonias. Tú no 't veus ab cor per trobar recursos, eh?

—Torno á dirli que no.

—Pues ja veurás com jo 'n trobaré desseguida.—

Y després d' un rato de pensar y trassar números sobre un paper, en Cánovas s' ha donat un cop al nas, creyent que se 'l donava al front, y ha exclamat:

—Ja está resolta la cosa, ja tinch diners.—

La combinació es tan senzilla com segura.

Res d' empréstits, ni operacions de crèdit, ni arrendaments, ni acunyació de barras d' or. Simplement, lo govern autorisa al Banch d' Espanya per imprimir quatre cinc cents milions de pessetas en bitllets; lo Banch, quan los té impresos, los dóna al govern y... bona nit miseria.

De manera que 'l govern, en lloc d' obrir la fàbrica de moneda, ha establest una papereria.

Quatre cinc cents milions en paper que dintre de poch s' entregarán á la circulació.. !

Los intel·ligents en la materia arrufan lo nas y pronostican grans catàstrofes.

—Aixó no es cap solució—diuhem:—d' imprimir bitllets de banch tots los governs ne saben; de la mateixa manera que 'n fa quatre cinc cents milions, podrà ferne 'l doble ó 'l triple y aixís ne tindrà més; pero ¿y després? ¿com se pagan aquests bitllets? ¿qui 'n respón? Lo Banch, no: prou feyna té en responder dels seus. ¿Lo govern? ¿ah qu' 'n pot respondre? gab las orellas?

Jo lo que dich es que aixó va al pèl y que Espanya aviat semblarà una república: la república, Argentina, la terra dels bitllets de banch bonichs y baratos.

Perque en aquestes coses tot es comensar. Lo que avuya fa en Cánovas, demà ho podrà fer en Sagasta ó en Martos ó la *huérfa* de Brusselas. Lo mateix dret que té un govern, té un altre.

¿Quina serà la situació que passi apuros d' aquí endavant? Ara ray que s' ha trobat la recepta per curar radicalment la miseria.

—¿No hi ha quartos?—dirán los ministres d' hisenda:—tè, noy, agafa aquestas resmes de paper, y vès al Banch a dir que te 'n fassin bitllets.—

¿Quina cosa més fàcil y cómoda!

Lo únic que té de mal es que hi ha un principi econòmic infalible, que diu:

La abundancia abarateix los productes.

¿Saben qué pot succehir?

Que 'ls bitllets de banch baixin de preu, á causa d' haver-hi tants, y que qualsevol dia, anant vostés a comprar unas sabates de dos duros, lo sabater 'ls ne demani cinc en paper.

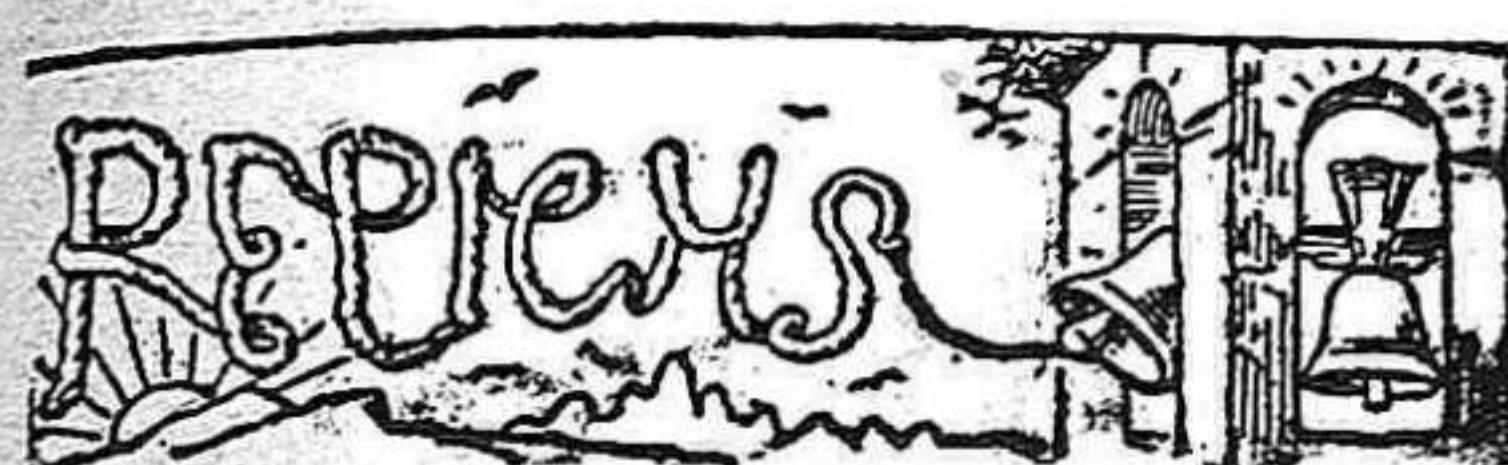
Qu' es lo que passa á la República Argentina, per culpa dels Cánovas y Cos-Gayóns d' aquella terra.

Un mal intencionat m' ho insinuava l' altre dia:

—Tan aviat—deya—com los bitllets de banch vajin acomoda, 'n compro unes quantas arrobas, y me 'n faig empaquetar tot lo menjador.—

Solzament qu' ell no pensava en que, al pas que aném, dintre de poch los menjadors y 'ls menjars quedarán suprimits.

FANTÀSTIC.

A escena en un dels sitis de recreo inmediats à Madrid.

Personatges: dos damas encopetadas, una d' ellas de la més alta aristocracia de la sanch; l' altra de la més acau-dalada aristocracia del diner.

Al veures baixan dels ca-rruatges, s' aproximan, s' agar-

bonan, s' estiran lo monyo, se clavan las ungles, y no se sab fins à quin extrém haurian arribat, à no ser los cotxeros que acudiren pressurosos à separarlas.

Causa del conflicte: un home y 'ls zelos consegüents.

Ja 's coneix ta arribada

¡oh mare primavera!

que aixis las sanchs escalfas:

la blava y la vermella.

Paraules del Estandarte de Madrid, acérrim admirador del Monstruo:

«El Sr. Cánovas está en todo, para todo y sobre-todo.»

«Qui ho havia de dir que aquell pou de ciencia al úl-tim havia de convertir-se en una pessa de abrich!»

Ja han tornat de Madrid lo Sr. Coll y Pujol y la comisió per ell presidida.

La reyna regent la va rebre molt bè, la princesa de Asturias la va rebre molt bè, los diversos ministeris també le van rebre molt bè, y per últim la va rebre molt bè 'l Centre català de Madrid.

Bé, y respecte als assumptos que van motivar lo viaje de la comisió, que tenim de nou?

Tal estém com estavam.

—Y donchs, al cap-de-vall qué ha portat de Madrid lo Sr. Coll y Pujol?

—Qué ha portat, preguntan? Una gran paperina de bolados!

Una noticia curiosa.

La esposa del millonari Vanderblit, una de las més grans fortunas de la República Nort-americana, s' ha fet fer una diadema de valor un milió y mitj de duros.

Un síntoma del temps. Aviat no brillarán altras core-nas, que las que cada qual puga comprarse ab los seus recursos.

La soberania del diner se sobreposará à la soberania de la tradició.

Lo general Blanco ha anat à Madrid, ab l' excusa de jurar lo càrrec de senador; y ara tothom se pregunta: —Tornarà 'l general Blanco? Será capitá general de Catalunya al ocorre la huelga de primer de maig?

Uns contestan afirmativament; altres asseguran que no tornarà.

De tornar ó no tornar
lo porvenir que 'ns espera

cambiarà de color:

será blanch ó será negre.

Es á dir: será Blanco ó será Gonsález Solessio.

Diu un periódich que 'l govern té gran fé en la habi-litat del Sr. González Solessio, para sortejar las difi-cultats que pugan presentarse en lo primer de maig.

Al que ha escrit aquesta frasse, si algú li venia alguna garrotada, y 's gira preguntant: «Home, qué fas?» l' autor del tastarro li podrà respondre:

—Qué no ho véus? Estich sortejan dificultats.

Una resposta honrosa.

Va donarla un obrer que havent trobat una agulla de corbeta, al tornarla à la persona que l' havia perduda y veient que aquesta s' empenyava en ferli admetre una propina, li va dir:

—Escolti, si l' agulla l' hagués perduda jo y vosté me la tornés y pendria la pesseta que jo li oferí.

—Clar que no.

—Donchs llavoras, permeti que li diga que de home à home va zero, y que pèl cas tant val la méva brusa com la séva levita.

Molt bén respot! En aquest mon si hi ha un orgull legítim es l' orgull de l' honradés.

Sembla que la senyora de 'n Martos ha decidit abdi-car lo marquesat de Alonso León en favor del seu fill.

Lo mateix exactament va fer en Martinez Campos. També va abdicar à favor del seu bordegás lo ducat de la Seo de Urgell.

Al cap-de-vall tindrém rahó 'ls que sostenen que això dels títuls de noblesa son coses de criatures.

Llegeixo en Lo Diluvi: «Diu Lo Suplement que la Comissió de actas ha deixat al Sr. Puig y Valls en las afors del Congrés.

«La dita te gracia y al acta li ha arribat son San Martí.»

**

Y 'l Sr. Puig y Valls—afegirém nosaltres—encare que va dir: Sant Andréu, qui troba es seu, à l' hora 's creya cullirhi melóns, y al últim no hi ha cullit més que carabassas.

Llegeixo en Fin de Siècle, periódich de Paris molt salat que m' otorga 'l favor del cambi:

—Hi havia una dama de teatro que cada dematí, al aixecarse del llit, dirigia al Cel la següent oració:

—«Oh Verge Maria, ja que vos concebireu sens pecar, otorgueme à mi la gracia de pecar sense concebir.»

Jo trobo molt enraonat que 'ls escombriaires de Barcelona s' oposin à adoptar carros tancats que no dongan lloch à certas emanacions desagradables, tal com intenta exigils 'l Ajuntament.

L' escombrière de casa aquest dia m' ho deya:

—Ja veurà, senyor, nosaltres no adoptarem los carros tancats, fins que l' Ajuntament adopti las eleccions legals. Es més pudenta un' acta bruta, que 'l pitjor carro dels nostres. De manera que el que intenti exigirnos limpresa à nosaltres, haurà de comensar per ser net ell.

¡Pero quina idea se li va ocorre à un bon home, que aquests dies de Senmana Santa se 'n anava ab un ou de iglesia en iglesia, ab la pretensió de que li posessin al monument!

No obstant, ell bén clar ho digué. En quant un ou ha estat tot lo temps en un monument de Senmana Santa, adquiereix tals virtuts, que cura infaliblement la tren-cadura.

Ja veurán lo que va succehir.

Retxassat de algunas iglesias que no 's volgueren pres-tar à que aquell home creyent experiments un desen-gany, al últim, l' ou ficat dintre de un got y aquest sos-tinent un ram de flors, li sigué admés à la iglesia nova del Poble Sech.

S' acabà 'l monument: anà 'l bon home à retirar la presentalla y 's trobà ab que si bé 'l got hi era y 'l ram de flors també, lo qu' es l' ou havia desaparescut...

Tal vegada algún devot de aquells que no están per rahóns se 'n va fer una truya.

¡Pobre home! Tant mateix es bén trist aixó de ser trancat y perdre un remey segur, que ja no podrá ad-quirir fins l' any que vé, medianat que posi un guardia-civil que li vigili la cosa.

Després de tot està probat que al que créu ab falori-nias místicas, sempre li passa lo mateix: vé que al últim li amagan l' ou.

En Beranger ha declarat que si no li aproban l' acta que 'l seu fill va obtenir de la manera que tothom sab sobre en Peral, abandonarà 'l ministeri de Marina.

Que aprengui l' inventor del submari. De aixó se 'n diu navegar per sota l' ayqua, ab la seguretat de no anar-se'n à fons, en rahó de apoyarse ab una carabassa.

Los alemanys s' han posat furiosos contra 'ls inglesos, porque ara resulta que l' isla de Heligoland que van cedirlos à cambi de uns grans territoris situats à l' África, està tota socavada y amenassa enfonsar-se al millor dia.

Es un bonich espectacle
veure à las més grans nacions
que en sos contractes y cambis
fan allò dels perdigons.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—Man-re-sa.
2. TRENCÀ-CLOSCAS.—La Pasionaria.
3. GEROGLÍFICH.—Té més punts una dona que mitja dotzena de mitjas.

Han enviat las 3 solucions los ciutadans Pep de l' Ostia, M. Rius, Un Saragatero y J. M. B.: n' han endavinades 2, un Ateneista, Pau Trampas y J. Bonet, y 1 no més Sicu-terat y Palitrochs.

XARADA.

Un tres-dos de primavera

vaig dir à la bella Agnés:

—Té prima-segona-tres

lo meu cor, y tan primera

veritat, que si ton pare

ta tercera me vol quarta.

total méva, y vols casar-te

ab mí, ja soch tèu desd' are.

JAPET DE L' ORGA.

ANAGRAMA.

—Y ara hont vā, Sr. Total?

—Mirá, cap al tren de pet.

—Y à quin poble diu que vā?

—A Tot, qu' es bastant llunyet.

F. A. MISERICORN.

TRENCA-CLOSCAS.

N. BUVE GILLO.

MOLLERUSA.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un drama castellà.

TAU.

TERS DE SÍLABAS.

... ...

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—

Segona: poble africà.—Tercera: feyna de sastre

JOAN DOMENECH.

GEROGLÍFICH.

VIA

L

TIT

KKK

II

SII

J. CASADEVALL MULLERAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Salabert B., F. A. Misericorn, F. Farré, P. Mora, Mr. Eugón, Peret Boladeres, Cap de pistola, Pagés de Gracia, Pen-que, F. P. de ca 'l Pelat, R. P. de sabadell, F. Isern, Pep Gallega, M. Jordana, R. Giné Llagosta: —Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans B. Vaixe, J. M. Feliu, P. V. Botiquer, Espanya Bòlits, Esparrach, Cintet Barrera, Saldoni de Valcarca, J. T. y R., J. Englispon y Passarell: —Insertaré una cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadans J. Abril V.: La poesía es regulareta: lo vers final no 'ns agrada.—F. Ll. y B.: Va bé la poesía.—Cantor de Catalunya: Los versos estan bés; pero jahont son las ideas?—Ll. Salvador: Ho publicarem.—Dolors Mont: Lo mateix li dihem a vosté.—Piripichio: La titulada «Qué m' hi diuen?» nos agrada més que l' altra: en Planca! li trobem molt poca facilitat de versificació.—Doctor Migranya: Li agrahim l' envío: està molt bés.—P. M. (Torredembarra): No hi trobem lo compte.—P. Caballeria: Lo qu' envia peca de fluix y l' epígrafia es massa groixut.—M. Bonapasta: Aceptem la poesía y mirarem d' insertarla.—P. Talladas: Rebut l' envío: està bés; gracies.—M. Barceló: Los versos de vosté estan plens de ripis.—Ego Sum: Van molt bés 'ls versos y 'ls hi agrahim.

LO PRÒXIM DISSAPTE, DIA 11
sortirà un esplendent número

EXTRAORDINARI

DE LA CAMPANA DE GRACIA

PRIMAVERA POLÍTICA

Lo text de actualitat y xispejant, escrit pels ha-bituals colaboradors.

La ilustració deguda als coneguts artistas

M. Moliné, Apeles Mestres

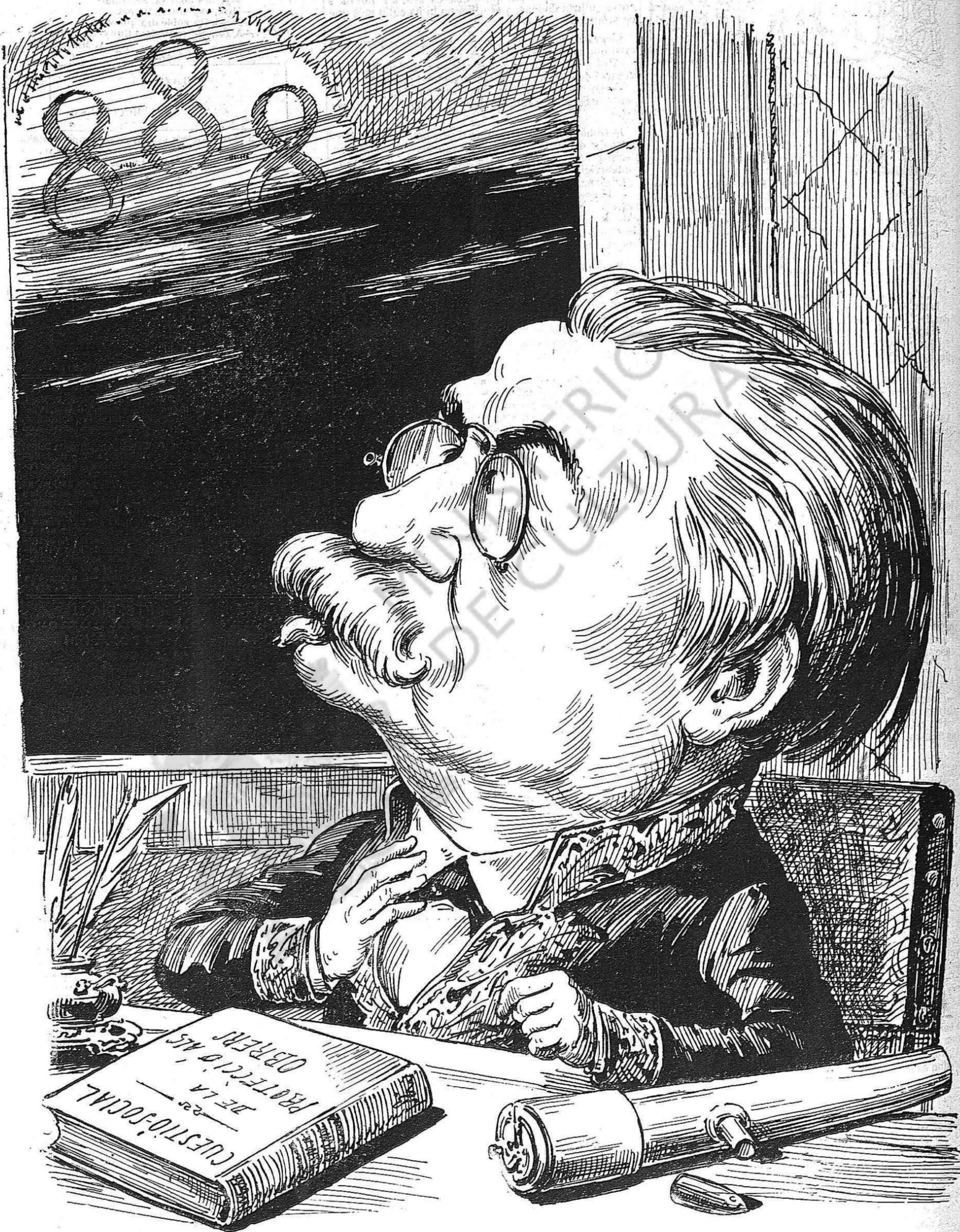
y Eussebi Plana.

ii Sols valdrà 10 céntims de pesseta!!

LOPEZ, Editor.—Rambla del Muix. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 1 23.

LO PLANETA DEL PRIMER DE MAIG.

Ja comensa à treure la cara y à D. Anton lo preocupa molt la manera d' observarlo. ¿Empleará lo calendari ó empleará ullera?